Восени ми тряслись в таратайці в село;
Вже на нивах нічого тоді не було,
Тільки що покотиполе вітром несло.

Ото з дідом тряслись: воно все, бач, не пішки!
Сам покійник держав, далі дав мені віжки;
Тютюн вийняв та й люльку повненько напхав,
Запалив, в зуби взяв, розкурив та й казав
(Коли схоче, розумно старий, було, каже):

"Ось послухай, малий! Як що в серце заляже,
Коли хоч, щоб не визнав того чоловік,
Не кажи і билинці, не тільки що жінці:
Бо в жінок, знає світ, дуже довгий язик...
А по-моєму, лучче не мов і билинці!
Отсе раз! А ще й те, що від кари лихий
Не втече; таки бог покарає святий,
Хоч зайшов би, де й вітер не здума повіять...
Так, по-моєму, лучче лихого й не діять!

Восени два товариші із заробітків ішли,
А один із них був чоловік нехороший:
Він товариша вбив, щоб загарбать його гроші...
Те сподіялося, як жнива вже пройшли
І у полі в людей не було нікогісінько;
Як на поміч зарізаний кликав, стогнав, —
Тільки вітер озивався, що в полі блукав,
З покотиполем мчався по ниві пустісінькій...
Умираючи, він їм казав-завіщав,
Щоб од помсти не втік той лихий чоловік...
От і другі жнива вже прийшли через рік.
Мужик з жінкою в полі якось запізнилися...
Коли се мужикові причудився крик:
Покотиполе по полю з вітром котилося!

Він іспершу злякався, далі засміявся,
Та й не стерпів — і жінці своїй він признався
(Бо вже в полі з людей не було нікогісінько).
Каже: кликав на поміч на ниві пустісінький...
Через три дні село уже знало, й не втік,
І від лиха не втік той лихий чоловік...
Бо в жінок, знає світ, дуже довгий язик!"
Віжки в мене узяв, потряслися в село...
А по нивах скрізь пусто та пусто було,
Покотиполе вітром несло та гуло.